21/11/2020

“Η αληθινή τροφή της ανθρώπινης ζωής”

/ Γνώμες

Ιωάννου Αν. Γκιάφη, Θεολόγου- Πολιτικού Επιστήμονος

(Μια μικρή συμβολή στην πολυσυζητημένη “Θεία Ευχαριστία”)

Το αίσθημα που προκαλείται στον άνθρωπο από την έλλειψη τροφής, ονομάζεται πείνα. Αναμφισβήτητα ο καθένας μας στην καθημερινότητά του έχει νοιώσει το αίσθημα αυτό, όταν για κάποιο λόγο στερείται το φαγητό του. Εξάλλου όλος ο βιοποριστικός αγώνας του ανθρώπου προσβλέπει στην άμεση ικανοποίηση της πείνας. Ο οποιοσδήποτε πασχίζει διαρκώς να εξεύρει τρόπους ή μέσα για την κάλυψή της. Είτε κάποιος εργάζεται και διαμέσου των εσόδων του αποσκοπεί στην αγορά των τροφίμων, είτε ο άλλος καλλιεργεί τη γη και γεύεται τους καρπούς των κόπων του. Και οι δύο στοχεύουν στην αυτοσυντήρησή τους. Επομένως η εκμηδένιση του αισθήματος της πείνας αποτελεί ένα πάγιο αίτημα όχι μόνο του ατόμου, αλλά και της κοινωνικής ολότητας.

Και εδώ ίσως προτάξουμε το ερώτημα: **Τι σχέση έχει το αίσθημα της πείνας με την σημερινή Θεομητορική εορτή;**

Μα πως αλήθεια συνδέεται η πείνα με το ευλογημένο πρόσωπο της Θεοτόκου; Βεβαίως και υπάρχει διασύνδεση, όταν μεταξύ των άλλων στο ναό που εισήλθε τριών ετών, είχε να αντιμετωπίσει και το αίσθημα της αυτοσυντήρησής της. Πως ικανοποιούσε την πείνα της όλα αυτά τα χρόνια μέσα στα Άγια των Αγίων, τη στιγμή που στερούνταν τη γονική προστασία και θαλπωρή; Ήταν δυνατόν μια μικρή κοπελίτσα να αυτοσυντηρείται, όταν εξαρτιόταν από τους γονείς της;

Εορτάζοντας τα ιερά “Εισόδια της Θεοτόκου στον οίκο του Θεού”, ζωντανεύουν μπροστά μας ξανά όλα εκείνα τα πρόσωπα που συνυπούργησαν στην “προκήρυξη” της ανθρώπινης σωτηρίας. Πρώτοι παρελαύνουν οι δίκαιοι γονείς της, Ιωακείμ και Άννα, οι οποίοι προθυμοποιούνται και αφιερώνουν την μονάκριβη κόρη τους Μαριάμ στο ναό του Υψίστου. Πιστεύουν ακράδαντα ότι η Παρθένος Μαρία είναι ένα δώρο του Θεού προς αυτούς και η θέση του δώρου αυτού βρίσκεται μέσα στον πανίερο ναό. Δεύτερες παρουσιάζονται οι “παρθένες κόρες” των Εβραίων που μετά λαμπάδων ακολουθούν την Παναγία μας στον οίκο του Κυρίου. Δεν πρόκειται παρά για λευκοφορεμένες κοπέλες που συνοδεύουν την “τριετίζουσα” Μαρία στην “κατοικία του Θεού.” Και τρίτος εμφανίζεται ο αρχιερέας Ζαχαρίας, ο οποίος σύμφωνα με το “Πρωτευαγγέλιο του Ιακώβου”, παραλαμβάνει την Θεοτόκο Μαρία και την οδηγεί στο πιο ιερό μέρος του ναού, στα Άγια των Αγίων. Την τοποθετεί στο τρίτο σκαλί του θυσιαστηρίου γιατί “ἐν ἀδύτοις Θεοῦ, προετοιμασθῆναι εἰς κατοικίαν Λόγου”. Δεν υπάρχει ιερότερος χώρος και συνάμα προσφορότερος τόπος για την προετοιμασία της για το μυστήριο της Σαρκώσεως του Θεού Λόγου.

Πράγματι δώδεκα ολόκληρα χρόνια παραμένει στα Άγια των Αγίων και συγκεκριμένα μέχρι τον “θείο Ευαγγελισμό” της. Όμως πως διατρέφονταν όλα αυτά τα χρόνια; Σύμφωνα λοιπόν με την παράδοση άγγελος Κυρίου κατέβαινε εξ ουρανού και της χορηγούσε την τροφή. Γράφει χαρακτηριστικά ο ιερός υμνογράφος: “Τότε και Γαβριήλ απεστάλη προς σε την πανάμωμον, τροφήν κομίζων σοι.” Ο αρχάγγελος Γαβριήλ εμφανίζεται να πρωτοστατεί στον επισιτισμό της Θεοτόκου. Εξάλλου δεν είναι η πρώτη φορά που ο αρχάγγελος Γαβριήλ συμβάλει στην έκβαση του σχεδίου της Θείας Οικονομίας, αφού κι σε άλλα σημεία αυτού μαρτυρείται η ευεργετική παρουσία του. Όσον αφορά το είδος της τροφής, οι ιεροί ερμηνευτές σημειώνουν πως δεν τρέφονταν με υλική, αλλά με ουράνια τροφή. Ευρισκόμενη σε συνεχή θεωρία με τον Θεό, είχε ως συνέπεια την αναστολή των σωματικών της ενεργειών . Η καθημερινή της τροφή στέλνονταν από τον ουρανό. Γι’ αυτό και ο άγιος Γερμανός Κων/πολεως γράφει ότι η Μαριάμ τρέφονταν με “αμβροσία” και “νέκταρ”, τροφές που παραπέμπουν στην αρχαία ελληνική μυθολογία. Χρησιμοποιώντας τους όρους αυτούς θέλει να υπερτονίσει την ποιότητα της τροφής και την ιερότητα του προσώπου για το οποίο προορίζονταν. Άρα δικαίως ο ιερός υμνογράφος θα την χαρακτηρίσει ως “την

άνωθεν τροφήν, την απόρρητον.”

Η Κυρία Θεοτόκος στα Άγια των Αγίων αφενός καλλιεργούσε την ψυχή της μέσα από την καθημερινή μελέτη των Ιερών Γραφών και την αδιάλειπτη προσευχή της, αφετέρου συντηρούσε το σώμα της με την “απόρρητον τροφή”. Αυτή λοιπόν η επουράνια τροφή όχι μόνο την ενίσχυε σωματικά, αλλά και αναζωπύρωνε τη Χάρη του Θεού στην ύπαρξή της. Αυτή την “άνωθεν” τροφή γεύονταν και οι αναρίθμητοι άγιοι της Εκκλησίας, όταν μετείχαν των άκτιστων ενεργειών του Τρισυπόστατου Θεού. Κατ’ αντιστοιχία την ουράνια αυτή τροφή δύνανται να απολαύσουν και οι χριστιανοί, κάθε φορά που προσέρχονται στο “Ποτήριο της Ζωής”. Μεταλαμβάνοντας κάποιος το πανάχραντο Σώμα και το πανάγιο Αίμα του Σωτήρος Χριστού, καθίσταται κοινωνός της “απόρρητης τροφής”, την οποία πρώτοι γεύθηκαν η Κυρία Θεοτόκος και οι Άγιοι της Εκκλησίας μας.

Βασική προϋπόθεση όμως μετοχής του χριστιανού στο “μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας” είναι η κατάλληλη προετοιμασία του. Έχοντας προηγηθεί μια ειλικρινέστατη εξομολόγηση ενώπιον του πνευματικού του πατέρα, καθώς και η έμπρακτη μετάνοιά του, τότε κοινωνώντας “των Αχράντων και Φρικτών του Χριστού μυστηρίων” μπορεί να αισθανθεί την πνευματική πλήρωση και την κατά Θεόν ολοκλήρωσή του. Έχοντας πετύχει την κάθαρσή του από “παντός μολυσμού σαρκός και πνεύματος”, έχει την δυνατότητα να ζωοποιείται και κυρίως να προγεύεται την Βασιλεία του Θεού. Και σε αυτό το σημείο ίσως οφείλουμε να φέρουμε στη σκέψη μας τα λόγια του λειτουργού κατά την θεία λατρεία: “Μεταλαμβάνει ο δούλος του Θεού.... εις άφεσιν αμαρτιών και εις ζωήν αιώνιον”. Η Εκκλησία τελώντας εν συνόλω την Θεία Ευχαριστία, ενδιαφέρεται τόσο για το πρόσκαιρο παρόν, όσο και για το αιώνιο μέλλον.

Και δυστυχώς σήμερα ακούγονται φωνές που εναντιώνονται σε αυτό το “θείο δώρο”, την “θεία κοινωνία”. Υβρίζουν λυσσαλέα και καταφέρονται με αδικία έναντι της “θείας μετάληψης”, όταν την εξισώνουν με οτιδήποτε γήινο και μάταιο. Αλήθεια είναι ποτέ δυνατόν κάτι το ανθρώπινο, να υπερβεί το θεϊκό; Είναι ποτέ εφικτό το γήινο να υπερκαλύψει το επουράνιο; Μπορεί άραγε ένας ιός, όσο θανατηφόρος κι αν είναι, να εξοντώσει τον Θεάνθρωπο Χριστό; Μπορεί η θνητότητα να αναμετρηθεί με την αθανασία; Και την απάντηση μας την δίνει ο άγιος Κυπριανός επίσκοπος Καρχηδόνος, όταν μεταξύ των άλλων αναφέρει: “Η Θεία Κοινωνία είναι δύναμις ζωής και εφόδιο αιωνιότητας! Γι’ αυτό οι χριστιανοί που μπαίνουν στη μάχη της ζωής, να μην αφήνονται γυμνοί και άοπλοι, αλλά ας σκεπάζονται με τη σκέπη του Σώματος και του Αίματος του Χριστού.” Επομένως είναι ανυπολόγιστη η δύναμη που λαμβάνουμε από την μετοχή μας στην Θεία Κοινωνία.

Είθε λοιπόν συνειδητοποιώντας την υπεραξία του μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας, όχι μόνο να πυκνωθεί η “μετά φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης” προσέλευσή μας, αλλά και να δίδουμε την αληθινή μαρτυρία μας για τα κοσμοσωτήρια αποτελέσματά της. Γένοιτο!